DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

13. december 2001 *

I sag C-446/00 P,

Pascual Juan Cubero Vermurie, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Bruxelles (Belgien), ved avocat E. Boigelot, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 3. oktober 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-187/98, Cubero Vermurie mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 195, og II, s. 885), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, og om, at appellanten gives medhold i de af ham ved Retten i Første Instans nedlagte påstande,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Berardis-Kayser, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af C. Gulmann som fungerende formand for Tredje Afdeling og dommerne J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer),

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 28. juni 2001,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 20. september 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 1. december 2000 har P.J. Cubero Vermurie i medfør af artikel 49 i EF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 3. oktober 2000 af Retten i Første Instans i sag T-187/98, Cubero

Vermurie mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 195, og II, s. 885, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten ikke gav ham medhold i hans påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 6. april 1998 om ikke at forfremme ham til lønklasse A5 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1998, og heller ikke tildelte ham erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som denne afgørelse skulle have forvoldt ham.

Sagens baggrund og retsforhandlingerne ved Retten

2 Sagens baggrund og retsforhandlingerne ved Retten er fremstillet således i den anfægtede doms præmis 1-18:

»1 Den årlige forfremmelse af Kommissionens tjenestemænd foregår efter en procedure, der er fastsat i '*praktisk vejledning vedrørende forfremmelsesproceduren for Kommissionens tjenestemænd i kategori A og sprogtjenesten*', hvilken vejledning parterne har fremlagt (herefter 'forfremmelsesvejledningen'). Proceduren er opdelt i fem etaper.

2 Den første består i, at administrationen bekendtgør listen over de tjenestemænd, der kan forfremmes, hvilken liste omfatter alle de tjenestemænd, som opfylder anciennitetsbetingelserne i artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter 'vedtægten'). Denne liste gør det muligt for de pågældende tjenestemænd at gøre administrationen opmærksom på eventuelle fejl eller mangler.

3 I anden etape sammenligner hver generaldirektør kvalifikationerne hos de forfremmelsesværdige tjenestemænd i vedkommendes tjeneste og meddeler i prioritetsorden sine forslag til forfremmelse til forfremmelsesudvalget.

4 I tredje etape udfærdiger dette udvalg et forslag til listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd ved at sammenligne de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester efter en bedømmelsesmetode tilpasset den pågældende lønklasse. For sagsøgerens vedkommende traf forfremmelsesudvalget afgørelse i henhold til den bedømmelsesmetode, der er fastsat for tjenestemænd i lønklasse A6, der kan forfremmes til lønklasse A5. Denne metode er baseret på, at der tildeles de pågældende et vist antal point på grundlag af den prioritetsrækkefølge, som hver generaldirektør har fastsat, bedømmelsesrapporterne, ancienniteten i lønklassen og tjenesten samt alder. Den prioritetsrækkefølge, der er fastsat af generaldirektøren, medfører navnlig tildeling til de forfremmelsesværdige alt efter deres indplacering af et vist antal point (70, 45, 20 eller 0), som er tildelt hvert Generaldirektorat på grundlag af, hvor mange forfremmelsesværdige tjenestemænd det har.

5 Under denne etape gennemgås stillingen for de tjenestemænd, der bl.a. som sagsøgeren, har været genstand for en mobilitetsforanstaltning, forudgående af et begrænset paritetisk sammensat udvalg, som forelægger nævnte forfremmelsesudvalg en rapport over de tilfælde, som er blevet behandlet af dette begrænsede udvalg.

6 I fjerde etape vedtager — eller ændrer — ansættelsesmyndigheden forfremmelsesudvalgets forslag og offentliggør listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd. Femte og sidste etape består i, at det medlem af Kommissionen, der er ansvarlig for personalet, træffer afgørelse om forfremmelse på grundlag af sidstnævnte liste og efterfølgende underskriver de individuelle afgørelser.

7 Der sondres mellem to former for forfremmelse. Forfremmelse inden for en stillingsgruppe og forfremmelser mellem stillingsgrupperne. Denne sag drejer sig om en forfremmelse fra lønklasse A6 i en stillingsgruppe til lønklasse A5 i en anden, altså en forfremmelse fra fuldmægtig til ekspeditionssekretær.

8 Cubero Vermurie var tilknyttet Generaldirektoratet 'Finanskontrol' (GD XX) i tidsrummet 16. september 1986 til 31. august 1996. Han gjorde i tjenestens

interesse midlertidigt tjeneste ved De Europæiske Fællesskabers Domstol fra den 1. januar 1989 til den 31. december 1990. Den 1. september 1996 blev han tilknyttet Generaldirektoratet 'Forbrugerpolitik' (GD XXIV) som sekretær for generaldirektøren. Han har siden den 1. april 1997 været tilknyttet Generaldirektoratet 'Information, kommunikation, kultur og AV-sektoren' (GD X).

9 Sagsøgeren, der siden den 1. januar 1993 har været indplaceret i lønklasse A6, blev af GD XX indstillet til forfremmelse til lønklasse A5 og figurerede i forfremmelsesåret 1996 som nr. 6 og i året 1997 som nr. 4 på listen uden prioritetspoint.

10 GD XXIV indstillede ham som nr. 3 i forfremmelsesåret 1998.

11 Ved skrivelse af 13. januar 1998 indgav sagsøgeren klage til forfremmelsesudvalgets formand, hvori han anførte følgende:

'Jeg skal henlede Deres opmærksomhed på, at jeg i proceduren for forfremmelse fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe i forfremmelsesåret 1998 ikke er placeret på en såkaldt "gunstig" plads på den liste, der er udarbejdet af GD XXIV. Efter Generaldirektorat XX blev jeg tilknyttet GD XXIV i tjenestens interesse (henset til karakteren af min opgave dér) med henblik på at varetage den vigtige stilling som sekretær for generaldirektøren. Hvis jeg ikke havde foretaget denne forflyttelse, var jeg blevet forfremmet til lønklasse A5 under den løbende forfremmelsesprocedure, idet jeg da ville være forblevet på den liste, der var udarbejdet af GD XX (som nr. 2 af de tiloversblevne, ikke forfremmede tjenestemænd fra året før).

Hvis der ikke tages hensyn hertil, er det klart, at mobiliteten alvorligt vil have skadet mit karriereforløb (trods det forhold, at Kommissionen fører en fast politik med henblik på øget mobilitet).

[...]'

12 Ved skrivelse af 2. april 1998 meddelte formanden for forfremmelsesudvalget sagsøgeren følgende:

' Efter Deres ansøgning af 13. januar 1998 har det begrænsede paritetiske udvalg, som ansvarlig for behandlingen af klager og problemer i forbindelse med mobilitet, behandlet Deres sag.

På grundlag af sagens akter har udvalget ikke fundet sig i stand til at anbefale forfremmelsesudvalget at forfremme Dem.

Forfremmelsesudvalget har i sit møde den 5. marts 1998 stadfæstet det begrænsede udvalgs afgørelse vedrørende Deres klage.'

13 Sagsøgerens navn figurerede hverken på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd eller på listen over forfremmede tjenestemænd, der blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* henholdsvis nr. 1033 af 16. marts 1998 og nr. 1036 af 6. april 1998.

14 Sagsøgeren indgav derfor den 21. april 1998 en klage, hvori han bl.a. anførte følgende:

'Det fremgår klart af de nævnte faktiske omstændigheder [i klagen], at mobiliteten, trods det forhold, at Kommissionen fører en fast politik til fremme heraf, alvorligt har skadet mit karriereforløb, idet ansættelsesmyndigheden ved sin afgørelse af 6. april 1998 om forfremmelserne i 1998 ikke forfremmede mig til lønklasse A5, hvilket ville være sket, såfremt jeg ikke i tjenestens interesse var blevet forflyttet fra GD XX til GD XXIV.'

15 Ved skrivelse af 12. maj 1998 intervenerede generaldirektøren for GD X (hvor sagsøgeren nu gør tjeneste) til støtte for sagsøgerens klage. Generaldirektøren anførte i denne skrivelse, der var adresseret til generaldirektøren for Generaldirektoratet for Personale og Administration (GD IX), bl.a., at sagsøgeren var blevet forflyttet i tjenestens interesse, at han havde udøvet sit hverv som sekretær for generaldirektøren særdeles kompetent, og at han ville være blevet forfremmet til lønklasse A5, såfremt han var forblevet i GD XX i henhold til reglerne om tildeling af forfremmelser inden for Kommissionen. Han anførte afslutningsvis, at sagsøgerens karriereforløb var blevet skadet, og at han havde lidt ikke-økonomisk skade.

16 Sagsøgerens tidligere generaldirektør i GD XX intervenerede også til støtte for klagen ved skrivelse af 15. maj 1998 til generaldirektøren for GD IX, hvori bl.a. anføres følgende:

'Uden at ville intervenere i sagens realitet kan jeg bekræfte, at Cubero, hvis han ikke havde forladt GD XX — og alt andet lige — ville være blevet forfremmet til lønklasse A5 i indeværende forfremmelsesår 1998.

Det fremgår således, at Cubero siden forfremmelsesåret 1996 har været omfattet af forslagene til forfremmelse til lønklasse A5 i GD XX, hvor han har været indplaceret umiddelbart efter [H.] på prioritetslisten, og at GD XX i 1998 opnåede to forfremmelser til lønklasse A5, heriblandt nævnte [H.] (den eneste tiloversblevne fra 1997) samt forfremmelsen af den tjenestemand, der var placeret umiddelbart herefter (altså på den plads, som var blevet ledig efter Cubero's afgang) på vores prioritetsliste.'

17 Sagsøgerens klage blev afvist ved afgørelse af 9. oktober 1998. Det hedder heri bl.a.:

'På grundlag af det anførte finder ansættelsesmyndigheden, at man ikke kan foreholde den at have udøvet et åbenbart urigtigt skøn eller anvendt sit skøn til andre mål end fastsat. Forfremmelsesudvalget har foretaget en sammenligning af tjenestemændenes fortjenester og herved strengt overholdt de regler, der er offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 309 af 26. februar 1981, altså på grundlag af bedømmelsesrapporterne, generaldirektoraternes forslag og de forfremmelsesværdige tjenestemænds karriereforløb. Forfremmelsesudvalget har endvidere behandlet Cubero's særlige stilling, men har dog på grundlag af sagens akter fastslået, at trods Cubero's åbenbare fortjenester, som i øvrigt indebar, at han blev indstillet til forfremmelse af GD XXIV, hvilke fortjenester også er anerkendt i en skrivelse til det begrænsede paritetiske udvalg, opfyldte han ikke betingelserne for at få tildelt tillægspoint, hvilket ville have medført, at hans navn blev optaget på listen over de mest forfremmelsesværdige tjenestemænd, og han eventuelt var blevet forfremmet.'

18 Sagsøgeren har på dette grundlag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. november 1998 anlagt nærværende søgsmål.«

3 Appellanten nedlagde herved påstand om annullation af afgørelsen af 6. april 1998 om ikke at forfremme ham, annullation af afgørelsen af 9. oktober 1998

om afslaget på hans klage af 21. april 1998 (herefter »klagen«), samt om tildeling af en erstatning på 250 000 BEF for den økonomiske og ikke-økonomisk skade, han angiveligt havde lidt.

Den anfægtede dom

4 Retten frifandt ved den anfægtede dom Kommissionen og tilpligtede hver part at bære sine egne omkostninger.

5 Retten afviste først et klagepunkt, der var baseret på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, med den begrundelse, at det ikke var blevet påberåbt i klagen. Retten forkastede ligeledes klagepunkterne, der var støttet på tilsidesættelse af legalitetsprincippet, proportionalitetsprincippet samt princippet om beskyttelse af den berettede forventning under henvisning til, at disse klagepunkter ikke var tilstrækkeligt klart formuleret.

6 Vedrørende sagens realitet fastslog Retten i den anfægtede doms præmis 77 indledningsvis, at et klagepunkt, der var støttet på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, var ubegrundet, under henvisning til, at først det begrænsede paritetiske udvalg og dernæst forfremmelsesudvalget rent faktisk havde foretaget en særlig gennemgang af sagsøgerens stilling og ikke havde fortolket reglerne om mobilitet i forfremmelsesvejledningen indskrænkende. Retten forkastede dernæst i præmis 79 et klagepunkt, der var støttet på tilsidesættelse af billigheds- og ligebehandlingsprincippet, under henvisning til, at det begrænsede paritetiske udvalg og forfremmelsesudvalget ved deres bedømmelse af sagsøgerens fortjenester havde taget hensyn til hans særlige stilling og bl.a. havde overvejet at tildele ham tillægspoints. Endelig havde sagsøgeren støttet sit anbringende på, at en tjenestemand i sagsøgerens tidligere Generaldirektorat, G., som figurerede efter sagsøgeren, og som ikke var blevet forflyttet, var blevet forfremmet i det pågældende forfremmelsesår. Retten forkastede i præmis 83-87 dette anbringende under henvisning til, at den metode, der var anvendt ved bedømmelsen af henholdsvis G.'s og sagsøgerens fortjenester, ikke var behæftet med noget åbenbart urigtigt skøn.

7 Retten gav følgelig i præmis 91-93 ikke sagsøgeren medhold i påstanden om tildeling af en erstatning på 250 000 BEF for økonomisk og ikke-økonomisk skade, som denne skulle have lidt, fordi han ikke var blevet forfremmet til lønklasse A5, under henvisning til, at sagsøgeren ikke havde fremført bevis for, at Kommissionen havde handlet retsstridigt.

Appellen

8 Appellanten har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den anfægtede dom, tager de påstande, han fremførte ved Retten til følge, og tilpligter Kommissionen at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

9 Kommissionen har nedlagt påstand om frifindelse og om, at appellanten tilpligtes at afholde alle sagens omkostninger.

10 Appellanten har til støtte for sin appel fremført et enkelt anbringende, som støttes på retlige fejl og modsigelser i den anfægtede doms begrundelse. Anbringendet består af fire led, som hver skal behandles separat.

Anbringendets første led

11 Appellanten har med første led af anbringendet anfægtet, at Retten i sin dom afviste appellantens klagepunkt om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4. Disse bestemmelser vedrører tjenestemandens »videreuddannelse« og fastsætter, at der skal tages hensyn til denne videreuddannelse for så vidt angår karriereforløbet. Appellanten har herved henvist til diverse afsnit i sin klage samt

i skrivelsen af 13. januar 1998 og har bl.a. anført, at mobilitet udgør et vigtigt punkt i tjenestemændenes karriereforløb, idet de herved gives mulighed for at udvide deres kvalifikationer og kundskaber. Han har på dette grundlag anført, at Retten ikke med føje kunne fastslå, at klagen ikke indeholdt noget forhold, hvoraf Kommissionen havde kunnet udlede, at appellanten ønskede at fremføre det pågældende klagepunkt.

12 Det bemærkes hertil, at det fremgår af fast retspraksis, at i tjenestemandssager kan påstandene, der nedlægges for Fællesskabets retsinstanser, kun have samme genstand som dem, der er fremsat i klagen, og kun indeholde klagepunkter, der hviler på samme grundlag som dem, der er angivet i klagen. Disse klagepunkter kan for Fællesskabet retsinstanser uddybes ved fremsættelse af anbringender og argumenter, der ikke nødvendigvis figurer i klagen, men som er snævert forbundet hermed (jf. bl.a. dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9, og af 14.3.1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 10).

13 Det står fast, at vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, ikke er nævnt i klagen, og at denne heller ikke udtrykkeligt indeholder begrebet »videreuddannelse«, som disse bestemmelser vedrører, men at der deri alene henvises til mobilitet og tjenestemændenes karriereforløb.

14 Det fremgår imidlertid af sammenhængen i vedtægtens artikel 24, at begrebet »videreuddannelse« hovedsagelig omfatter mere eller mindre udprægede uddannelsesmæssige foranstaltninger, såsom sprogkurser og stenografiprøver (jf. henholdsvis dom af 22.10.1981, sag 218/80, Kruse mod Kommissionen, Sml. s. 2417, præmis 9, og af 3.12.1981, sag 280/80, Bakke-d'Aloya mod Rådet, Sml. s. 2887, præmis 13).

15 Selv om tjenestemændenes mobilitet kan bidrage til at udvide deres faglige erfaring og deres kundskaber, må det dog fastslås, at den ikke omfattes af begrebet videreuddannelse som omhandlet i vedtægtens artikel 24.

16 Heraf følger, at selv om man fortolker klagen meget vidt, indeholdt den ikke noget forhold, hvoraf Kommissionen kunne udlede, at den omfattede et klagepunkt om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4.

17 Heraf følger, at klagepunktet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, som er blevet fremført under søgsmålet, ikke var snævert forbundet med klagen, og at Rettens konklusion om, at dette klagepunkt måtte afvises, ikke udgør en retlig fejl.

18 Følgelig må første led af anbringendet forkastes som ubegrundet.

Anbringendets andet led

19 Appellanten har i første del af anbringendets andet led anført, at Retten med urette fastslog, at Kommissionen ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til hans fortjenester. Appellanten har herved anført, at der foreligger en

modsigelse mellem den anfægtede doms præmis 75, ifølge hvilken Kommissionen har erkendt appellantens »åbenbare fortjenester [...] og [...] som er anerkendte«, og dommens præmis 76, hvori det fastslås, at en af grundene til, at Kommissionen ikke tildelte ham tillægspoints, især beroede på mangelfulde fortjenester. Appellanten har anført, at det følger af denne modsigelse, at den anfægtede doms præmis 87 indeholder en retlig fejl, idet det fastslås, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

20 Det bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende, er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag (jf. dom af 7.5.1998, sag C-401/96 P, Somaco mod Kommissionen, Sml. I, s. 2587, præmis 53).

21 Det må dog fastslås, at der ikke i den anfægtede dom foreligger nogen modsigelse mellem præmis 75 og 76, som kan medføre dommens ophævelse. Den omstændighed, at en tjenestemand har klare og anerkendte fortjenester, udelukker ikke ved en sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester, at andre tjenestemænd kan have bedre fortjenester. Selv om Kommissionen havde erkendt, at appellanten ubestridt havde fortjenester, kunne den med føje fastslå, at disse ikke begrundede tildeling af tillægspoints med henblik på forfremmelse. Første del af anbringendets andet led må derfor forkastes.

22 Appellanten har i anden del af anbringendets andet led anført, at den anfægtede doms præmis 77 også indeholder en selvmodsigelse i begrundelsen, idet Retten deri fastslår, at det begrænsede paritetiske udvalg og derefter forfremmelsesudvalget foretog en særlig gennemgang af appellantens stilling. Appellanten har anført, at denne gennemgang må anses for klart fejlagtig, eftersom Kommissionen dels erkender appellantens klare fortjenester, dels hævder, at disse ikke berettigede til nogen tildeling af tillægspoints i prioritetsordenen.

23 Det bemærkes herved, at Retten i den anfægtede doms præmis 77 af de forhold, den tidligere har gennemgået, drager den konklusion, at de nævnte udvalg rent faktisk foretog en særlig gennemgang af appellantens stilling og ikke, som appellanten havde hævdet, alene anvendte reglerne om mobilitet i forfremmelsesvejledningen strengt. Denne konklusion drejede sig alene om, hvorvidt der var sket en særlig gennemgang af appellantens særlige situation, og indeholder intet om, hvorvidt det særlige spørgsmål om resultatet heraf var fejlagtigt med hensyn til appellantens fortjenester. Det følger heraf, at anden del af anbringendets andet led vedrører et spørgsmål, som ikke omhandles i den anfægtede doms præmis 77. Denne del af anbringendet må derfor anses for irrelevant.

24 Det bemærkes, at under alle omstændigheder må anden del af anbringendets andet led, selv om det ikke var irrelevant, forkastes af samme grund som første del, nemlig fordi der ikke foreligger nogen modsigelse mellem den anfægtede doms præmis 75 og 76.

25 Følgelig må anbringendets andet led i dets helhed forkastes.

Anbringendets tredje led

26 Appellanten har i tredje led af anbringendet anført, at Retten begik en fejl ved ikke at have anerkendt, at hans fortjenester var bedre end G.'s. Appellanten har fremført to argumenter til støtte herfor.

27 For det første fastslog Retten med urette i den anfægtede doms præmis 85, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved sammenligningen af hans fortjenester med G.'s fortjenester.

28 Appellanten har til støtte for dette argument alene anført, at denne påståede fejl fremgår »af ovenfor nævnte punkt 6 og 7«, nemlig de punkter i hans appelskrift, som vedrører anbringendets andet led. Eftersom dette led af anbringendet i præmis 25 er blevet forkastet, må dette første argument forkastes af samme grunde.

29 Appellanten vil med det andet argument godtgøre, at der er modstrid mellem de to udsagn, som indeholdes i den anfægtede doms præmis 84, første og andet punktum, nemlig dels at appellanten ikke i forbindelse med sin tjeneste i GD XXIV har påstået at have haft bedre fortjenester end G., tjenestemand i GD XX, og dels, at appellanten alene har anført, at han var indplaceret foran G. ved det forudgående års forfremmelsesprocedure, og at det fremgår af det øgede ansvar, som han var blevet betroet i GD XXIV, at hans fortjenester var blevet større efter hans tiltrædelse i dette generaldirektorat.

30 Det må fastslås, at de pågældende to udsagn ikke er modstridende. Den omstændighed, at en tjenestemand dels gør opmærksom på, at han var indplaceret foran en anden tjenestemand ved det forudgående års forfremmelsesprocedure, og dels anfører, at hans fortjenester er blevet større efter tiltrædelsen af en given stilling, kan ikke indgå i en sammenligning af disse tjenestemænds fortjenester i det pågældende forfremmelsesår. Det er således ikke

godtgjort, at der foreligger en modstrid mellem de to udsagn i præmis 84, hvorfor det andet argument i anbringendets tredje led må forkastes.

31 De bemærkes med hensyn til tredje led af anbringendet, hvori appellanten foreholder Retten ikke at have taget i betragtning, at han besidder bedre fortjenester end tjenestemand G., at i henhold til fast praksis kan Fællesskabets retsinstanser ikke sætte sin vurdering af ansøgernes fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens (jf. bl.a. dom af 21.4.1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 13).

32 Heraf følger, at anbringendets tredje led må forkastes i sin helhed.

Anbringendets fjerde led

33 Med anbringendets fjerde led har appellanten anført, at den anfægtede dom er behæftet med en modsigelse og en retlig fejl, idet det i dommens præmis 79 fastslås, at princippet om ligebehandling og om billighed ikke er tilsidesat. Appellanten har anført, at modsat af, hvad der er anført i præmis 79, er hans fortjenester ikke blevet taget i betragtning af det begrænsede paritetiske udvalg eller af forfremmelsesudvalget, idet han, såfremt dette havde været tilfældet, ville være blevet forfremmet henset til de fortjenester, som var blevet erkendt af Kommissionen. I præmis 79 fastslår Retten, at der ikke foreligger forskelsbehandling eller en ubillig afgørelse alene under henvisning til, at disse udvalg havde overvejet at tildele appellanten yderligere tillægspoints i prioritetsordenen. Som Retten har erkendt i den anfægtede doms præmis 67, er det vedtægtens formål, at mobilitet ikke skal straffes, men i denne sag er dette formål ikke blevet tilgodeset, idet appellanten ikke blev tildelt den forfremmelse, han ville have opnået, såfremt han ikke havde erklæret sig rede til at blive forflyttet og tiltræde en ny stilling. Den ordning, der er indført, indebærer en forskelsbehandling, idet en tjenestemand, der erklærer sig rede til at blive forflyttet, uden begrundelse

bliver dårligere indplaceret end selv en tjenestemand, der besidder færre fortjenester, og som forbliver i sin stilling.

34 Det bemærkes, at dette led af anbringendet er baseret på den antagelse, at appellanten nødvendigvis ville være blevet forfremmet i forfremmelsesåret 1998, såfremt han ikke havde erklæret sig rede til at blive forflyttet og ikke havde tiltrådt en ny stilling.

35 Det bemærkes hertil først, at vedtægten ikke indrømmer nogen ret til forfremmelse, ikke engang til tjenestemænd, som opfylder alle betingelserne herfor.

36 Det bemærkes dernæst, at den praksis, hvorefter tjenestemænd, som ved det forudgående års forfremmelsesprocedure, var opført blandt de mest forfremmelsesværdige, men som ikke er blevet forfremmet, automatisk forfremmes, medmindre de har gjort sig uværdige hertil, klart er i strid med vedtægtens artikel 45, stk. 1. Forfremmelsesafgørelser forudsætter en sammenligning af ansættelsesmyndigheden af fortjenesterne for de tjenestemænd, der kan forfremmes, og af de rapporter, der er udfærdiget over dem, i forbindelse med hver forfremmelsesprocedure. Ved denne sammenligning skal der ganske vist i rimeligt omfang tages hensyn til perioder, der ligger forud for den periode, der vedrører det pågældende forfremmelsesår, men også til sidstnævnte periode.

37 Appellanten kan derfor ikke med føje påstå, at han under alle omstændigheder ville være blevet forfremmet, såfremt han ikke havde tiltrådt en ny stilling. Han

kan heller ikke i henhold til vedtægten med hensyn til forfremmelsesåret 1998 kræve at bevare den fordelagtige placering, han mente tilkom ham på grund af forslagene fra GD XX for forfremmelsesåret 1997. Det var tværtimod nødvendigt at sammenligne hans fortjenester i det pågældende forfremmelsesår med de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester. Som generaladvokaten har anført i punkt 76 i forslaget til afgørelse, kan det ved en sådan sammenligning ikke udelukkes, at fortjenesterne hos visse tjenestemænd, som eventuelt har udvist mobilitet, er blevet fundet bedre end appellantens fortjenester.

38 Retten har derfor med føje i dommens præmis 79 fastslået, at Kommissionen ikke over for appellanten har tilsidesat princippet om ligebehandling eller billighed. Anbringendets fjerde led må derfor forkastes som ubegrundet.

39 Appellen må derfor i sin helhed forkastes som ubegrundet.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Det fremgår imidlertid af procesreglementets artikel 122, stk. 2, at artikel 70 ikke finder anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte. Da appellanten har tabt sagen, bør det pålægges ham at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **P.J. Cubero Vermurie betaler sagens omkostninger.**

Gulmann Puissochet Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 2001.

R. Grass

Justitssekretær

F. Macken

Formand for Tredje Afdeling